

Παν. Δρακόπουλος: Άλλοσε, άλλοτε

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Έτος 1, 1976, τεύχη 1-6 / Παν. Δρακόπουλος / Φιλοσοφία
<https://epopteia.gr/167/allose-allote/>

Από το πρώτο τεύχος της ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ, Απρίλιος 1976

Ημέρα πρώτη.

Ήταν νύχτα και πεινούσε και κρύωνε. Το κορμί του ήταν σπασμένο και πεταγμένο πάνω στα βράχια και τα χώματα, πάνω στα βρύα και τις γλιτσεράδες. Το κεφάλι του, ένα πολύτιμο βάζο ύστερ' από μιαν απότομη θύελλα. Ο κορμός του, παλιό χειρόγραφο· τα άκρα του, γιγαντωμένα κι αφύσικα σαυροειδή. Κι όμως, δεν υπήρχε πουθενά λάθος. Μ' όλη την πείνα του, ένιωθε πολύ καλά το άψογο των πράξεων. Καμιά άποψη δεν ήταν στρεβλή, ούτε κι η τοποθέτησή της.

Ήταν νύχτα και πεινούσε και κρύωνε. Ήταν το τέλος μιας μέρας συνηθισμένης, με τα ανόητα βλέμματα, τα άσκοπα περπατήματα, τις άδειες κουβέντες με άδειους ανθρώπους. Ήταν το τέλος μιας μέρας συνηθισμένης. Κι όταν φεύγοντας πια όταν κουρασμένος απ' το βουητό αποφάσισε να τελειώσει κι έστριψε στη γωνιά, το είδε. Η κάθε κίνηση, είχε διακοπεί απότομα και μ' όλα ταύτα διόλου υπερφυσικά. Ο κόσμος γύρω του ήταν μια φωτογραφία. Πετρωμένα τα πρόσωπα. Ένα φύλλο χαρτιού σταματημένο κοντά στα καλώδια του ηλεκτρικού, ένα τόπι δύο μέτρα πέρα από το πόδι του παιδιού, ένα φυστίκι μισοκαθαρισμένο στο πάνω χείλος του νεαρού.

Ήταν μέρα και διψούσε και βάδιζε. Ήταν ο μόνος που βάδιζε μέσα σ' όλο το ακίνητο σύμπαν. Απότομα, τίναξε το χέρι του να δει αν όλα πήγαιναν καλά. Το χέρι του απλώθηκε, έφυγε απ' τον ώμο, χτύπησε στο τοίχο της Τραπέζης κι επέστρεψε σ' αυτόν. «Πρέπει να προσέχω» συλλογίστηκε, «φαίνεται πως η κίνηση, κι όταν υπάρχει, είναι δύσκολο να ελεγχθεί.»

Τότε, πλησίασε το πρόσωπο του διπλανού του. Πλησίασε αργά, προσεχτικά, αν και κάτι κομμάτια από τις φτέρνες του τινάχτηκαν πάνω, για να πέσουν ακριβώς όπως οι μπαλίτσες του πιγκ πονγκ. Κοίταξε μέσα στο στόμα του άλλου, κι είδε τη φράση σταματημένη στο λαρύγγι: – ράθα.

Μια ανεπαίσθητη κίνηση των τριχών στην σπονδυλική του στήλη, μια υποψία χάραξε το μεσόφρυδό του. Πλησίασε, πάντα με αργή κίνηση, άλλον, κοίταξε κι αυτουνού το στόμα, και στο βάθος του, είδε και πάλι μια κομένη λέξη. Σε λίγο ένας πυρετός μπήκε στο κορμί του, άρχισε να ψάχνει τα στόματα που μιλούσαν, τ' αυτιά που άκουγαν. Ο πυρετός του ανέβαινε, οι κινήσεις του γίνηκαν σπασμωδικές, πίεζε τα ούλα των ανθρώπων για να βλέπει πιο άνετα το βάθος τους.

σέλι...ράβι...φτα...θήρι...άντα...κιά.

και πάλι:

ζάνε...ρότα...τρα...λούπα...κάνε...νια.

Καταλάβαινε πολύ καλά, πως σπρώχνοντας τα δόντια πάνω και κάτω, πως ανοίγοντας τις πολύ, μα πολύ μικρές τρύπες των αυτιών των ανθρώπων, άφηνε σάρκες και κόκκαλα πάνω τους. Κολόβωνε τα χέρια του, τόνιωθε. Όμως ήθελε οπωσδήποτε να βρει μια λέξη ολόκληρη, να βρει μια λέξη ακέρια. Μα το μόνο που

κατάφερε, ήταν να βρει μερικά επιφωνήματα – ίσως. Κάτι «-ω» ήταν όλος κι όλος ο θησαυρός του. Και οι απώλειες, ήταν ίσως μεγαλύτερες απ’ τα ευρήματα. Δεν ήταν μόνο το δικό του κορμί που κομματιαζόταν, ήταν και κάτι αυτιά σκισμέ-να, ήταν και κάτι μασέλες πού βρόνταγαν στήν ασφαλτο.

Ήταν νύχτα και πεινούσε και κρύωνε, και το κορμί του ήταν συντριμμένο στα βράχια τούτης της παραλίας. Θυμόταν πολύ καλά, το ξεφωνητό που έβγαλε, όταν συνάντησε την μία λέξη. Ήταν ένα ξέσπασμα, ένα ουρλιαχτό θριάμβου, ένα σάλπισμα ολόκληρο, μέσα του. Μια κραυγή στεντόρεια, που τον σήκωσε πάνω με τόση ξαφνική δύναμη, τον πέταξε τόσο μακριά από την πολιτεία και τον κόσμο της, και τον έφερε εδώ.

Ήταν νύχτα, και το κορμί του χάιδευε τα βρύα και το χνούδι της θάλασσας πάνω στα βράχια, κι ήταν αποφασισμένος να μην πει πουθενά, να μην δείξει σε κανένα τη στίλβουσα ομορφιά του κορμιού της λέξης.

Ημέρα δεύτερη.

Κατάλαβε πως ξύπνησε, όταν η οσμή της θάλασσας γέμισε τα ρουθούνια του. Κατάλαβε τον ρυθμό του αίματος στις νέες του φλέβες. Ξύπνησε κι ήταν νύχτα, κι η πείνα γέμιζε τα σωθικά του ανάγκες. Κατάλαβε πως ξύπνησε, κι όμως τα μάτια του τα κρατούσε κλειστά, περιμένοντας να κυλήσει μέσα του σαν αναπόδραστο η έγερση. Ένιωθε την τρυφερή προστασία της νύχτας στο νέο του κορμί, ένιωθε τον αέρα της βεβαιότητας πούχαν οι υποσχέσεις της. Χιλιάδες νύχτες τώρα, άφηνε τό κορμί του στην επώαση, χιλιάδες νύχτες με τις λειτουργίες του αργές και σταθερές και επίμονες.

Κατάλαβε πως ξύπνησε όταν οι λεπτές τριχίτσες των ρωθώνων του συσπάστηκαν, όταν μια κρύα γραμμή πέρασε φιδωτή πάνω απ’ το δέρμα του. Ύστερα, ένα λεπίδι κοφτερό ο ήλιος, έσκισε το μαύρο στήθος της νύχτας, κι ένα κομμάτι φως βρόντηξε με πάταγο στο μέτωπο του, σπάζοντας σε χιλιάδες κρύσταλλα. Απ’ το κορμί του, η νύχτα έφευγε σταγόνα-σταγόνα. Οι μύες του τανύστηκαν

δοκιμάζοντας την ισχύ τους, μια στιγμή πριν σηκωθεί.

Γυμνός, με τα μελιχρά σκέλη του σε μίαν υποδόρεια σύσπαση, όρθιος πάνω στα βράχια, ρούφηξε ένα κομμάτι αέρα, κι έπεσε στη θάλασσα. Κι ήταν εκεί ακριβώς, όταν το μικρό ψαράκι σπαρτάρησε στο στήθος του επάνω, που γεννήθηκε το πρώτο του χαμόγελο.

«Αυτό».

Υπάρχουν χιλιάδες κινήσεις που περνούν πάνω σου, σταγόνες πάνω σ' αδιάβροχο, τίποτ' απ' αυτές δεν θα σε σχηματίσει. Λεπτομέρειες ανυποψίαστες κλώθουν μια μοίρα έξω από τη μοίρα, περνούν για μια πορεία ξένη από σένα, τίποτα δεν μορφοποιούν, τίποτα δεν αγγίζουν. Χαμένες ώρες, θρυμματισμένα βλέφαρα, στιγμές που προστίθενται στις άλλες.

Κι είναι εκεί, βυθισμένο μέσα στο πυκνό φύλλωμα μιας λήθης, που σου φανερώνεται «Αυτό». Χιλιάδες σταγόνες όμοιες τούτη η θάλασσα, κι έρχεται πάνω σου μια μόνη, που νιώθεις πως μόνο για σένα, τούτη η σταγόνα δεν είναι όμοια, η μάζα της τρυπά το μεδούλι των φαινομένων, γίνεται πόθος και ειρκτή και εύρεση. Μολυβένια σφραγίδα που πέφτει μ' ορμή στο λυωμένο κερί της παλάμης σου, ανελέητος τιμωρός-φονιάς των γυπών του Προμηθέα.

«Αυτό».

Αυτό που ορίζει τη μοίρα σου, αυτό που μεταβάλλει τη ζωή σου σε κυνηγό του οράματός του. Ένα ακριβές χτύπημα στο απόλυτο κέντρο σου, που σε κάνει να νιώθεις πως, επί τέλους έφθασες. Το «Αυτό» θα συνοδευθεί από το «επί τέλους». Ασπαίρουσα η βούληση θα δεχθεί τούτη την πηγή Ελευθερίας, θα πάρει τα γκέμια των μυριάδων προσδιορισμών σου, και θα κατευθύνει στον τέλειο φόνο, στην ψυχρή εκτέλεση, αυτά τα κληρονομημένα όρια.

Ο θάνατος των ορίων σου είναι η γέννηση της ψυχής σου.

Ημέρα τρίτη.

Ήταν μέρα και διψούσε και βάδιζε. Τα βήματά του αντηχούσαν παράξενα, καθώς τα βότσαλα κροτούσαν κάτω από τα πέλματά του.

Το βήμα άφηνε υποψίες βιαιότητας, έτσι γοργό, σταθερό κι αποφασιστικό που ήταν. Ο ήλιος πύρωνε τους γυμνούς του ώμους, και καμιά αμφιβολία δεν κρεμόταν στον ορίζοντα.

Ήταν μέρα και πεινούσε και βάδιζε, και το «Άλλο» τον περίμενε σ' ένα σημείο του δρόμου του. Το βήμα του τον οδηγούσε, η πλάτη του ήταν μια παλάμη πούσπρωχνε, τα σωθικά του ήταν πιασμένα σ' ένα πελώριο αόρατο αγγίστρι. Μέσα στις φλέβες του, ορμούσε ακατάσχετη η βαθειά γνώση. Μέσα στα οστά του φούσκωνε αταλάντευτη η βαθειά ανάγκη. Τόξερε, τόνιωθε πως δεν γινόταν να μην συναντήσει το «Άλλο,» δεν γινόταν να μην δοθεί στην αντίπερα όχθη. Το μυαλό του επεξεργαζόταν τις χιλιάδες λεπτομέρειες αυτού του ενός, του απλού, του μοναδικού «Άλλου». «Εδώ είμαι μόνος» είπε, «αλλ' αν η μοναξιά, δεν είναι προσευχή κι εκπλήρωση, γίνεται ψύχος και θάνατος».

Ήταν μέρα και πεινούσε και βάδιζε, και τα σπίτια ακόμα δεν φαίνονταν, και το τέλος ήταν μια υπόσχεση μάλλον, παρά μια σωτηρία. Όμως, κανένα δώρο δεν σου δίνεται για να το κατέχεις μόνον, και η γνώση δεν μπορεί να είναι μια σανίδα, που τη μαγκώνει ο ναυαγός με ανακούφιση. Έστριψε δεξιά, κι από μακρυνά είδε το αμφίδρομο βάδισμα του χοντρού καβουριού. «Κανένα λουλούδι δεν έχει το κόκκινο του ήλιου και του ιδίου το χρώμα» είπε, δαγκώνοντας το κάτω χείλος του. Ήταν αποφασισμένος να φτάσει, τόξερε, κι ας τον τρόμαζε ένας φόβος, που δεν ήταν φόβος αλλά δόσιμο. Μέσα στα έγκατά του, τόνιωθε πως πλησίαζε, τα βότσαλα παύαν πια, ένας δρόμος χαραγμένος απ' τους άλλους φάνηκε μπρος του.

Ήταν μέρα, και πεινούσε, και σταμάτησε κεραυνόπληκτος. Ο δρόμος ήταν μπρος του. Δεν είχε παρά να μπει μέσα. Τους κοίταξε κατάματα. Τόξερε πια πως τον περίμεναν. Ήταν ντυμένοι καλά, καπελωμένοι, παπουτσωμένοι καλά. Τρίβαν με δύναμη τις σφιχτές τους παλάμες και τον κοιτούσαν. Το μάτι τους είχε μια βουλιμία.

Ήταν μέρα και πεινούσε και σταμάτησε κεραυνόπληκτος.

Δεν είχε παρά να

μην μπει μέσα στο δρόμο.

– μπει μέσα στο δρόμο.

Έτσι κι αλλοιώς δεν φοβόταν.

Ναι, θα τους δεχόταν εκεί, όρθιος, σταματημένος σαν χρόνος που δεν πέρασε ποτέ. Αυτοί μέναν ακίνητοι. Τότε ο ένας απ' αυτούς χαμογέλασε ειρωνικά. Τον κοιτούσαν βέβαιοι πια, σαρκάζοντας τη γύμνια του. Τα κίτρινα δόντια τους φαίνονταν, τα χοντρά δάκτυλά τους, δοκιμάζονταν.

«Καθήκι» μούγκρησε ο αρχηγός. «Πες ρε αλήτη τι έκανες!» και χωρίς απάντηση όρμησαν πάνω του. Αυτός τους περίμενε. Βγήκαν απ' το δρόμο κι ήρθαν στον δικό του. Στα δικά του χώματα.

Τα ρούχα τους άρχισαν να λυώνουν, όλα ήταν ένα άθλιο φτηνό παγωτό εκτεθειμένο στον ήλιο, όλα λυώναν, όλα χύνονταν προς το τίποτε και τα μάτια τους κόκκινα λυώναν, και το κορμί τους όλο χύθηκε από κει, μέσα, σαν δύο σταγόνες δάκρυ, και τα νέα τους σώματα μείναν στιλπνά κι όμορφα μέσα στη γύμνια τους.

Ένας απ' αυτούς, έπιασε τη λέξη, την έκοψε με τα χέρια σαν αχνιστό καρβέλι και τη μοίρασε. Φάγαν βουβοί, το μαλακό ψωμί στάθηκε για λίγο στην άκρη της γλώσσας, κι ύστερα κύλησε αποφασιστικά μέσα στο παλλόμενο στομάχι.

Ύστερα αυτοί συγυρίστηκαν κι έφυγαν.

Το βήμα του έκρινε τα πάντα. Προχώρησε στο συγυρισμένο χώμα, ίσια πάνω τους. Αυτοί, μέναν ακίνητοι. Πλησίασε και στάθηκε μπρος τους. Τότε ο ένας απ' αυτούς χαμογέλασε ειρωνικά. Τον κοιτούσαν βέβαιοι πια, σαρκάζοντας τη γύμνια του. Τα κίτρινα δόντια τους φαίνονταν, τα χοντρά δάκτυλά τους δοκιμάζονταν.

«Καθήκι» μούγκρισε ο αρχηγός. «Πες ρε αλήτη τι έκανες!» και χωρίς να περιμένει απάντηση, τίναξε το χέρι του στο μάγουλό του. Αυτός κλονίστηκε, μα έμεινε βουβός. Τότε όλοι τους λύσσαξαν, πέσαν επάνω του χτυπώντας, βρίζοντας, κλωτσώντας,

φτύνοντας. Το γυμνό κορμί του κυλίστηκε στο συγυρισμένο χώμα. Τον τραβούσαν απ' τα μαλλιά, τον χτυπούσαν, ένας βόγγος εκκωφαντικός έμεινε μέσα του, η αναπνοή του σταμάτησε, τα μάτια του μόνο γέμισαν δάκρυα. «θα ξαναανοίξης τα στόματα και τ' αυτιά μας;» ούρλιαξε ο αρχηγός και ξεκούμπωσε το παντελόνι του, ενόσω οι άλλοι μούγκριζαν πατώντας τον, κλωτσώντας τον. «θα σ' ανοίξω και εγώ το δικό σου να σου δείξω» είπε· κι οι δύο βοηθοί γράπωσαν τα σαγόνια του με λύσσα. «Ανοίξτε το καλά» ούρλιαξε αρχηγός, κι άρχισε να του κατουράει τα μάτια, το στόμα «να τι έχεις μπάσταρδε! να τι έχεις στο λαρύγγι σου» κι ο κόσμος τότε άρχισε να λυώνει, όλος ήταν ένα άθλιο φτηνό παγωτό εκτεθειμένο στον ήλιο και τις μύγες, κι ο ήλιος παγωτό του δίφραγκου, κι οι μύγες παγωτό, όλα λυώναν, όλα χύνονταν προς το τίποτε, και τα μάτια του κόκκινα λυώναν, και το κορμί του όλο χύθηκε από κει μέσα, σαν δυο σταγόνες δάκρυ, κι έμειναν δύο υγρές τελίτσες πάνω στο χώμα.

Ύστερα αυτοί συγυρίστηκαν κι' έφυγαν.